

KNIHA ANDĚLŮ

V této knížce píší o třech rysech, jimiž se andělé vyznačují, a tak dovolu, abych se o nich zmínila již zde. Za první, vždycky říkají totéž. Vždycky říkají: „Neměj obavy. Neboj se. Nechej všechno na nás.“ Nikdy neříkají: „Podívej se na ten zmatek, který jsi způsobil!“ Nikdy nás nehubují ani nekritizují. (...)

Za druhé, cítíte radost. Radost provázenou teplem, světlem a pocitem bezpečí. Bezpečí *domova* nebo *matky* – matky svého srdce. Vskutku, tolik lidí o tomto pocitu hovoří, a vždy stejnými slovy, že to stojí za zmínku.

Za třetí, nemusíte věřit, že se to stalo – že k vám totiž přišel anděl –, ale nemůžete na to zapomenout. A to je další zvláštní věc. Na takové zážitky se nezapomíná, naopak, časem se stávají výraznější, na rozdíl od normálních vzpomínek nebo snů, které časem blednou. Ale jestliže k vám přijde anděl, nezapomenete na to. Taková vzpomínka nevybledne. (...)

A pro ty z nás, kteří spatřili anděly a komunikují s nimi, platí totéž. K čemu jinému jsme povoláni, než působit na zemi jako andělé? Utišovat bolest, smát se s těmi, co se radují, zmírňovat utrpení, jednat jako Bůh. Stačí, že to znamená milovat dokonce i protivného souseda, osobu, která jinak vypadá nebo se jinak obléká, která pochází z jiné země, mluví jiným jazykem, sdílí jiné politické názory nebo vyznává (Bože, pomoz nám) jiného Boha. Tak je to. Milovat tuto malou zemi, kterou milují i andělé. Jednat tak, že nám na ní záleží. Proto jsme milováni a chváleni, proto si máme počínat, jak to bezděky dělají andělé.

Sophy Burnhamová, Kniha andělů, str. 26 a 34. Ilustrace Sulamith Wülfingová.

